

Con Sâu Sợ Tàu Và Cách Mạng Hoa Lài Trong Huyết Quản Thái Thú

Ngày 17 tháng 6 năm 2011

H,

Xuất phát từ lời kêu gọi trên trang “Nhật Ký Yêu Nước”, đông đảo thanh niên, sinh viên, học sinh nồng nhiệt hưởng ứng, truyền tiếp lời kêu gọi, bất chấp mọi đe dọa từ công an, trường học. Họ đã kêu gọi nhau qua các phương tiện truyền tin như facebook, twitter, điện thoại di động... rồi tự phát cuộc biểu tình tuần hành rầm rộ ngày 5.6.2011, từ Hà Nội đến Sài Gòn, phản đối Trung cộng gây hấn trên vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam.

Từ Hà Nội, nhiều nguồn tin đưa lên các diễn đàn cho biết dòng người kéo về Tòa Đại sứ Trung quốc từ các ngã Hàng Bông, Phan Đình Phùng, Điện Biên, Tràng Thi, bờ Hồ... với các biểu ngữ được viết bằng cả 3 thứ tiếng Hoa, Việt, Anh. Nhân chứng nói có khoảng 1000-2000 người, nhiều người đã tới tham dự từ các tỉnh thành xa, có nhóm từ Vinh, Thái Bình... ra Hà Nội. Khó biết chính xác vì gồm nhiều đoàn khác

nhau, đi từ nhiều ngã. Riêng phóng viên Vũ Danh của trang bauxitevn, nhận lệnh của Giáo sư Nguyễn Huệ Chi, đi quan sát cuộc biểu tình ghi nhận [xem hình]:

“...Tôi nhìn vào những khuôn mặt lạnh lùng của đám cảnh sát cơ động tay lăm lăm dùi cui điện mà thầm nhủ mình như vậy. Họ mặc áo màu cứt ngựa, đội mũ bảo hiểm, cả ngực và lưng đều in nổi dòng chữ CSCD (cảnh sát cơ động), anh nào cũng ngó bộ gườm gườm. Bên này, dân chúng biểu tình thì vô cùng nhộn nhịp. Người ta phớt lờ những cảnh sát thường phục đi lại xen lẫn với mình, trong đó có dăm ba chàng đứng dựa vào các góc cây để tránh nắng và cũng là vị trí thuận lợi để quan sát dân chúng với những đôi kính râm rất đặc trưng và khuôn mặt lầm lì không thể nào lẫn được. Tất nhiên dân biểu tình ít ai đến gần họ...”

Còn tại Sài Gòn, bản tin của hãng thông tấn Reuters cho biết theo những hình ảnh được đưa lên mạng thì có chừng 1000 người tuần hành. Nhưng, theo ghi nhận từ các nhân chứng cho biết, tại Sài Gòn có khoảng trên 3000 người đã tham gia, có những người từ đồng bằng sông Cửu Long tới Sài Gòn. Có nguồn tin cho biết:

“Đêm trước ngày biểu tình, nhiều chốt chặn của an ninh đã được thiết lập xung quanh Lãnh sự quán Trung quốc tại Sài Gòn. Bên cạnh các ông an mặc sắc phục, nhân chứng nói có nhiều người mặc thường phục nhưng với bộ đàm trong tay có thể là công an. Các xe phá sóng điện thoại hoạt động liên tục trong khu vực biểu tình nhằm ngăn cản sự liên hệ hay kêu gọi, liên kết từ các nhóm biểu tình”.

Riêng bài “Ghi nhanh về cuộc biểu tình ngày 5.6 ở VN” đăng trên đài RFA đã viết:

“Đáng ngạc nhiên rằng hoàn toàn khác với cuộc biểu tình vào tháng 12.2007, người nhìn thấy hoàn toàn không có những nhân tố mang tính đại diện để đi đầu, mà hoàn toàn là một lời hẹn của những người trẻ tuổi không hề quen biết nhau trước đó. Sức mạnh của mạng truyền thông một lần nữa lại được chứng minh rõ ràng.”

Ngoài ra, theo ghi nhận của Lê Dân trên trang danlambao thì:

“...Sáng ngày 5-6-2011 anh em thanh niên sinh viên trí thức tụ tập tại Lãnh Sự Quán Trung Quốc (ngã tư Phạm Ngọc Thạch và Nguyễn Thị Minh Khai) để bày tỏ quan điểm của thanh niên Việt Nam cho phía chính phủ Trung Quốc biết thế nào là sức mạnh của lòng yêu nước Việt Nam khi đất nước bị xâm phạm 1 tác biển”.

Cuộc biểu tình diễn ra càng lúc càng thêm đông với thành phần tham dự được ghi nhận như sau:

- Sinh viên học sinh: 3.000
 - Tầng lớp trí thức: 500
 - Người trung niên và cao tuổi: 100
 - Báo chí, quay phim, chụp ảnh tự phát theo kiểu bán chuyên nghiệp: 30
 - Tăng ni phật tử, Xe ôm, người nước ngoài và thành phần khác: 100
 - Cảnh Sát Giao Thông: 100
 - Công An áo xanh: 100
 - Quản Lý Xây Dựng: 100
 - Dân Phòng: 50
 - Công An chìm: 02 (do nổi lên có 2 còn chìm dưới nữa em không biết)
-
- Sĩ Quan quân đội: 1
 - Giảng viên đại học: 1
 - Quay phim lẽ phải chắc là chuyên nghiệp: 2
 - Thành phần khác: 50 (do chưa biết là thành phần nào nên không thể nói được)
 - Thành phần trung lập:
 - Người dân hai bên đường: 6.000

- *Người dân đi đường: 3.000*

Bên cạnh thành phần thanh niên, sinh viên, học sinh người ta cũng thấy có một số nhơn vật... già trong hàng ngũ cộng sản trước ngày Cộng sản Bắc Việt hoàn tất cuộc xâm lăng Miền Nam Việt Nam 30.4.1975, theo ghi nhận của ĐTQ, người cao niên đáp chuyến bay cuối cùng từ Đà Nẵng vào Sài Gòn để tham dự, như sau:

“Chúng tôi nhập vào một nhóm người trẻ đến sát Lãnh sự quán Trung Quốc xế bên Nhà văn hóa Thanh Niên số 4 Phạm Ngọc Thạch. Khu vực tràn ngập chốt chặn và cảnh sát chìm thường phục nhưng dễ nhận họ ra bằng máy bộ đàm. Nhiều người thường phục đưa máy ảnh, điện thoại di động lên chĩa về phía chúng tôi. Cuộc đối thoại bắt đầu. Một chiếc áo thường phục hung hăng nhất: ‘Đề nghị giải tán, hoạt động phải có luật pháp’. Anh Cao Lập, cựu tù Côn Đảo vốn nóng tính, hét to: ‘Pháp luật là để bảo vệ người dân và bảo vệ đất nước không phải để bảo vệ bọn Trung Quốc!’. Tiếng vỗ tay ầm ĩ. Một người mặc thường phục khác tiến về anh Lê Hiếu Đằng [cựu Phó Chủ tịch Mặt trận tổ quốc TP], anh Đằng chỉ mặt quát: ‘Anh đứng về phía nào, Việt Nam hay Trung Quốc?’. Người mặc thường phục phải lùi lại. Anh Huỳnh Tấn Mẫm và tôi băng qua đường sang phía Nhà văn hóa Thanh Niên quan sát... Một người còn trẻ tiến đến nói: ‘Chú Q., chú Mẫm, khuyên giùm anh em, bày tỏ thế là được rồi, giải tán đi...’. Đây là một cán bộ Thành đoàn tôi không biết tên, anh Huỳnh Tấn Mẫm

nói: ‘Được là sao? Lẽ ra Thành đoàn phải tổ chức cho thanh niên, Thành đoàn không dám thì thanh niên họ phải tự làm thôi!’. Bên kia đường, các anh Lê Hiếu Đằng, Lê Công Giàu, Cao Lập, A. Menras dương cao các khẩu hiệu phản đối Trung Quốc. Một vài người lăm lăm dùi cui tiến đến chỉ vào mặt anh Lê Công Giàu, Huỳnh Tấn Mẫm: ‘Đề nghị các chú giải tán!’. Anh Lê Hiếu Đằng nói: ‘Hãy để cái dùi cui vào mặt bọn Trung

Quốc...’. [xem hình từ trái qua: Đình Vương, Vương Đình Chử, cụ Nguyễn Đình Đầu, cựu “quan chức” Mặt trận Tổ quốc Lê Hiếu Đằng, Nhà thơ Đỗ Trung Quân, Nhà báo Nguyễn Quốc Thái, cô Trần Tử Vân Anh, Andre Hồ Cương Quyết, Huỳnh Tấn Mẫm (Các ảnh trong bài đều lấy từ Ba Sàm)]... Lúc 13g00, khi tôi rời điểm nóng, cuộc tuần hành vẫn tiếp tục trên các tuyến trung tâm. Trong đám đông ấy tôi nhận thấy những gương mặt “già” quen thuộc: nhà thơ Nguyễn Duy, nhà phê bình văn học Phạm Xuân Nguyên, giáo sư Tương Lai, Osin Huy Đức... Tùy sức khỏe, người đi hết cả hành trình, người tham gia từng chặng. Buổi sáng ngày 5-6-2011 chắc chắn sẽ làm cho những người ngồi trong tòa nhà Thành Đoàn và trong Tổng Lãnh sự Trung Quốc hiểu như thế nào là Việt Nam. D. T. Q.”

Cũng được biết thêm là nhiều nhà hoạt động dân chủ đã bị cô lập để không thể tham gia vào cuộc biểu tình lần này. Nhà cầm quyền không muốn hình ảnh của họ được công chúng biết tới

hoặc sự có mặt của họ có thể làm rõ hơn thông điệp chống Trung quốc mà họ rất sợ, như Blogger Người Buôn Gió bị giữ khi vừa đặt chân tới Sài Gòn 2 ngày trước. Blogger Mẹ Nấm

cũng bị giữ một ngày trước biểu tình. Uyên Vũ, Bùi Chát... bị canh gác rất kỹ. Riêng Luật sư Tạ Phong Tần, theo lời cô, như thường lệ, lúc 7 giờ 30 phút sáng chúa nhật (5/6/2011) cô mặc bộ áo dài màu hồng phấn đi lễ nhà thờ thì bị công an thô bạo kéo tới nhà bắt lôi về đồn công an, giữ ở đó cho đến hết ngày [được ra về lúc 20 giờ 10 phút]. Tại đây cô đã lớn tiếng mắng vào mặt bọn công an:

“...Chúng mày lo mất nước đến kìa, những thằng chúng mày vài hôm nữa ra miền Trung muốn thò chân xuống biển rửa cũng phải làm đơn xin phép TQ, mà làm đơn bằng tiếng Tàu, viết tiếng Việt chúng nó đếch đọc. Lúc đó chúng mày đừng năn nỉ tao viết đơn dùm ghen...”. [xem hình cô Tần lúc bị công an lôi về đồn].

Tại Hà Nội, Ông Nguyễn Khắc Toàn cho biết ông bị giữ chặt tại nhà và công an đã nói thẳng với ông là cuộc biểu tình này không được phép, ông không được tới đó. Luật sư Nguyễn Văn Đài, mới mãn hạn tù vài tháng trước, bị cấm cản ngay cả khi ông định đi lễ nhà Thờ vào ngày Chủ Nhật. Công an nói nếu ông muốn tới nhà Thờ họ sẽ đi cùng, còn nếu muốn tới nơi biểu tình thì không được. Bên cạnh đó, nhiều văn nghệ sĩ, nhà báo, trí thức... v.v... từng tham gia các cuộc biểu tình chống Trung Quốc vào năm 2007 đều bị triệu tập, mời lên làm việc, cảnh cáo về việc không được tham gia cuộc biểu tình.

Cuộc biểu tình với nhiều ngàn người tham dự, với thái độ phản tỉnh của những người cộng sản già, được truyền đi khắp thế giới qua các cơ quan truyền thông quốc tế, qua internet..., qua youtube... khiến cả thế giới bàng hoàng kinh ngạc lên tiếng nhận định về một chuyển biến đã bất ngờ xảy ra tại Việt Nam sau hơn 66 năm người dân bị Cộng sản cai trị bằng độc đảng độc tài. Vậy mà các cơ quan truyền thông của Đảng và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam vẫn hèn hạ chẳng những không dám nhìn nhận sự thật lại đi chôm “credit” của giới trẻ, qua câu viết của một blogger tay sai, nói rằng:

“...Cuộc biểu tình thành công cho thấy Đảng CS vẫn là lực lượng chính trị duy nhất ở Việt Nam có khả năng lãnh đạo và tập hợp quần chúng”.

Trong khi đó Thông tấn xã Nhà nước Việt cộng, cũng không kém phần hèn hạ bộc lộ sự run sợ Trung quốc qua bản tin đánh lừa sự thật:

“...Thông tin có biểu tình phản đối Trung quốc là thông tin sai sự thật... Trên thực tế, sáng 5.6, có một số ít người đã tự phát tụ tập, di ngang qua Đại sứ quán Trung Quốc ở Hà Nội và Tổng Lãnh sự quán Trung Quốc ở TP.HCM... Những người này tụ tập một cách trật tự, bày tỏ thái độ một cách ôn hòa, và sau khi được các đoàn thể, các cơ quan chức năng của Việt Nam giải thích, họ đã tự giải tán, ra về.”

Chưa hết, sự hèn hạ của CSVN không dừng lại ở chỗ các bloggers hèn hạ ngậm phân ca ngợi Đảng và Nhà nước; nó không dừng lại ở chỗ cơ quan Thông tấn Nhà nước hèn hạ bôi bác sự thật, mà nó còn tiến xa hơn, tiến đến chỗ người Thứ trưởng Bộ Quốc phòng, tướng Nguyễn Chí

Vịnh, hèn hạ tự đi bằng đầu gối trước chủ nô Trung quốc, khi trả lời đài BBC, bên lề Đối thoại Shangri-La ở Singapore, ngày 5.6.2011, lúc được hỏi về những người dân tự tập tại Hà Nội và Sài Gòn ngày 5.6 để phản đối Trung quốc, đã nói:

“Đây là hành động tự phát của người dân. Cuộc tuần hành, theo tôi được biết, đã diễn ra bình tĩnh, trật tự, không cản trở giao thông và cũng không mang các biểu ngữ mang tính kích động. Nhưng **theo tôi là không nên**, dù đây bắt nguồn từ lòng yên nước. **Người dân phải tin rằng Nhà nước sẽ có giải pháp, có đủ trách nhiệm** để vừa giữ chủ quyền lãnh thổ, vừa **duy trì hòa khí và quan hệ với Trung quốc**”
[Người trích in đậm và gạch dưới].

Lâu rồi, ai cũng biết Vịnh là con gà đá của Trung quốc, một thứ Thái thú chỉ biết đi bằng đầu gối, tuân nghe lệnh truyền từ Bắc Kinh, nên không ai ngạc nhiên khi nghe Vịnh nói **Nhà nước sẽ có giải pháp, có đủ trách nhiệm** tức khắc người dân biết ngay là cái giải pháp đó **bắt nguồn từ Trung quốc**, và cái trách nhiệm đó là **tránh nhiệm đối với Trung quốc**; còn chuyện **duy trì hòa khí và quan hệ với Trung quốc** đó là **duy trì hòa khí của tên nô lệ đối với chủ nô** và quan hệ với Trung quốc cũng là **quan hệ của kẻ đô hộ và người bị đô hộ**. Nó đã khiến nhà biếm họa Babui vẽ thành bức biếm họa vô cùng lý thú đăng trên Đàn Chim Việt [xem hình].

Diễn biến xảy ra dồn dập khiến dư luận nhớ lại các cuộc biểu tình vào ngày Chúa nhật 9.12.2007 và 16.12.2007, ban đầu cũng chỉ là những lời kêu gọi biểu tình trên mạng của các bạn học sinh, sinh viên, chưa hề quen biết nhau. Cũng có sự tham dự của một số văn nghệ sĩ, như nhạc sĩ Tuấn Khanh, họa sĩ Trịnh Cung, nhà văn Nguyễn Viện, nhà thơ Thiện Nhiên, nhà thơ Lynh Barcadi, nhà văn Cung Tích Biền, nhà thơ Hà Vũ Trọng, blogger Điều Cày, blogger Uyên Vũ, blogger Trăng Đêm, blogger Hồ Lan Hương... Đến ngày 19.1.2008, kỷ niệm 34 năm ngày mất Hoàng Sa, cuộc biểu tình ở trước cửa Nhà hát Thành phố được tổ chức có sự tham gia của nhóm Câu lạc bộ Nhà báo Tự do, và một số văn nghệ sĩ, lên án Trung quốc tuyên bố

cho thành lập đơn vị hành chính Tam Sa tại Hải Nam để quản lý hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thì bị công an Cộng sản thẳng tay đàn áp, bắt giữ một số người tham gia, dựng đứng chuyện “trốn thuế” để xử tù nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải, tức blogger Điều Cày Nguyễn

Hoàng Hải [xem hình người đứng giữa]; mãn hạn tù rồi vẫn còn bị tiếp tục giam cầm với một tội danh bị dựng đứng khác... Tới nay, nhiều người còn bị tù, nếu không bị tù thì cũng thường xuyên bị xách nhiễu, trừ giập, buộc phải bỏ học, bị mất việc, cuộc sống vô cùng khó khăn, có

người phải bỏ nước ra đi tỵ nạn chánh trị như nữ đạo diễn Song Chi [xem hình] và con gái xin tỵ nạn chánh trị tại Na Uy... Tuy nhiên, điều đáng mừng là tuy hầu hết trong số họ không thể có mặt trong cuộc biểu tình 5.6.2011 này, nhưng lại có hàng trăm, hàng ngàn người khác có mặt, nhiệt tình hơn, hăng hái hơn, sắc sảo hơn... khi lòng yêu nước của tuổi trẻ Việt Nam, của người Việt Nam, tưởng như đã bị mòn mỏi đi bởi nỗi sợ hãi nay đã bùng cháy mãnh liệt hơn.

Cũng không nên quên là 2 ngày trước ngày biểu tình rầm rộ 5.6.2011, ngày 3.6.2011, tác giả Phan Nguyễn Việt Đăng, từ Sài Gòn, đã nhắc lại chuyện “*Trên trang viết của tờ The Financial Times, nhà báo David Pilling ở Hà Nội kể lại câu chuyện một người đàn ông đi xe gắn máy đến trước tòa Đại sứ Trung Quốc, đốt chiếc xe máy của mình, căng khẩu hiệu đả đảo sự xâm lược biển và giết ngư dân Việt. Công an mật đã lôi người đàn ông này đi. Như số phận của hàng ngàn, hàng triệu người yêu nước Việt Nam, người đàn ông này đang ở đâu? Số phận ông ta đã ra sao? Hay sẽ chết im lặng trong tức tưởi tù ngục, không khác gì những ngư dân Việt trên biển khơi vì kẻ thù phương Bắc, do tin lời khẳng định chắc nịch của Nhà nước Việt Nam rằng nơi đó vẫn là quê nhà. Đâu phải đó là chuyện một cá nhân lẻ loi. Người ta cũng đã từng nhìn thấy những thanh niên ăn mặc lịch sự bẻ ngoặt tay của nhà báo Điều Cày ngay trên đường Phạm Ngọc Thạch, Saigon, quảng ông ta lên chiếc xe chuyên dụng của công an. Bắt giam và tiếp tục giam sau khi hết án tù, thậm chí có người còn đặt giả thuyết, hay Điều Cày đã bị thủ tiêu trong nhà ngục theo lệnh của một ai đó thân với Trung Quốc? Chính quyền Việt Nam có đủ muôn ngàn cách để làm người ta tiêu hao năng lượng yêu nước. Và cách làm hay nhất mà họ vẫn thực hiện, là làm cho những người yêu nước cảm thấy cô đơn. Sự cô đơn này quảng con người Việt Nam vào một hố sâu tuyệt vọng và tức giận, để rồi rất nhiều người trong số đó chuyển sang đứng đưng trước tổ quốc và dân tộc. Đơn giản thôi, kẻ cầm quyền - kẻ mạnh đã và đang tổ chức hủy diệt lòng yêu nước từng ngày ngay trên quê hương thì nỗ lực của chúng ta có được gì - những con người đó họ tự hỏi?...”*

Nhưng, thực tế đâu đến nỗi bi quan như vậy, thời gian chịu đựng của dân Việt tuy có dài, nhưng đâu có dài đến vô tận. Bởi, đến ngày 5.6.2011, tình hình đã khác đi thấy rõ, cuộc biểu tình rầm rộ không dừng lại ở đó. Nó đã khiến Đảng và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam phải lên tiếng nói đến vùng biển vùng trời của Việt Nam, nói tới hải đảo của Việt Nam; chớ không phải vùng trời vùng biển của Trung quốc, không phải hải đảo của Tàu; nói đến Tổ Quốc Việt Nam, chớ không phải Tổ Quốc của Hán tộc. Chưa biết chúng nói thật hay chỉ “bọc đường” sự phẫn nộ của tuổi trẻ, của người dân, đang hứng hực phẫn nộ đã tâm xâm lược của Trung quốc. Bởi, không phải ngẫu nhiên mà hai người lãnh đạo hàng đầu CSVN dồn dập cho trình diễn mấy sự kiện ngoạn mục như:

- Ngày 7.6 Chủ tịch Nguyễn Minh Triết ra thăm huyện đảo Cô-Tô thuộc tỉnh Quảng Ninh . Chủ tịch hùng hồn tuyên bố: “*Bảo vệ vùng trời, biển, đảo là bốn phận của Quân và Dân. Chúng ta phải có bốn phận bảo vệ Tổ Quốc Việt Nam!*”
- Ngày 8.6 Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, tại buổi lễ Ngày Đại dương Thế giới (8/6) và Tuần lễ Biển và Hải đảo Việt Nam năm 2011, tại Nha Trang, đồng dục tuyên bố: “*Nhân dân Việt Nam, đất nước Việt Nam có đủ ý chí quyết tâm và sức mạnh tổng hợp của cả dân tộc để giữ gìn, bảo vệ các vùng biển và hải đảo của mình...*”

Nhưng lời nói “bọc đường” của Triết và Dũng chưa tan theo sóng biển, chưa chìm xuống đại dương, thì bất ngờ, chỉ trong khoảnh khắc một hai ngày sau đó, tức sáng ngày 9.6, tàu đánh cá Trung quốc được bảo vệ bởi 3 tàu ngư chính Trung quốc xông thẳng vào tàu Viking II của Việt Nam cắt đứt 4 giây cable, và làm rối thêm một số giây cable khác, đã như hai cái tát mạnh trên má hai người lãnh đạo hàng đầu Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam.

Lập tức, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Nguyễn Phương Nga lên tiếng cho biết:

“Vào lúc 6 giờ ngày 9.6.2011, trong khi tàu Viking II do Tập đoàn Dầu khí Việt Nam thuê đang tiến hành thu nổ địa chấn 3D lô 136/03 (tọa độ 6o 47,5’ Bắc và 109o 17,5’ Đông) tại khu vực thềm lục địa của Việt Nam, thì tàu cá Trung Quốc mang số hiệu 62226 được sự yểm trợ của hai tàu ngư chính Trung

Quốc số hiệu 311 và 303 đã chạy ngang qua mũi tàu Viking II sau đó đổi hướng và gia tăng tốc độ. Mặc dù phía Việt Nam đã phát pháo hiệu cảnh báo nhưng tàu 62226 vẫn cố tình lao vào tuyến cáp khảo sát của tàu Viking II; và bộ phận cắt cáp chuyên dụng của tàu 62226 đã mắc vào tuyến cáp của tàu Viking II, làm cho tàu Viking II không thể hoạt động bình thường. Tiếp đó, hai tàu ngư chính 311 và 303 cùng với nhiều tàu cá khác của Trung Quốc đã vào giải cứu cho tàu 62226”.

Tại cuộc họp báo thường kỳ của Bộ Ngoại giao, trả lời câu hỏi của phóng viên về sự việc trên, bà Nguyễn Phương Nga khẳng định:

“Hành động nói trên của các tàu cá và tàu ngư chính Trung Quốc là hoàn toàn có chủ ý, được tính toán và chuẩn bị kỹ lưỡng, đã vi phạm nghiêm trọng chủ quyền và quyền tài phán quốc gia của Việt Nam, vi phạm Công ước Liên hợp quốc về Luật Biển 1982 và Tuyên bố về cách ứng xử của các bên ở Biển Đông (DOC), đi ngược lại nhận thức chung giữa lãnh đạo cấp cao hai nước về việc duy trì hòa bình, ổn định tại Biển Đông, gây thiệt hại nghiêm trọng về kinh tế đối với Tập đoàn Dầu khí Việt Nam... Phía Việt Nam phản đối mạnh mẽ việc làm nói trên của phía Trung Quốc; yêu cầu phía Trung Quốc xuất phát từ tầm cao chiến lược của quan hệ Việt-Trung, chấm dứt ngay và không để tái diễn mọi hành động vi phạm chủ quyền và quyền tài phán quốc gia của Việt Nam trong thềm lục địa và vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam, bồi thường thiệt hại đã gây ra cho Tập đoàn Dầu khí Việt Nam”.

Lời nói của Nguyễn Phương Nga chỉ khiến hai các tát Trung quốc dành cho Nguyễn Minh Triết và Nguyễn Tấn Dũng thêm đau; vì nó đã làm cho dư luận thấy rõ thêm cái trơ trên hèn hạ của cấp lãnh đạo hàng đầu Đảng và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam trước tham vọng bá quyền của Trung quốc. Chính nó đã khiến thanh niên, sinh viên, học sinh và đông đảo người dân chuẩn bị ráo riết cho cuộc biểu tình tiếp theo vào ngày 12.6.2011, cũng tại Hà Nội và Sài Gòn, cho dầu có bị công an chuẩn bị mọi biện pháp ngăn cấm, trấn áp; đồng nhip với các cuộc biểu tình vừa lên án Trung quốc xâm lược Việt Nam, vừa tố cáo sự khiếp nhục của đám Thái thú đang cầm quyền tại Việt Nam theo sự đô hộ của Bắc Kinh.

Đến đúng ngày Chúa nhật, 12.6.2011, các cuộc biểu tình tại Việt Nam lại rầm rộ xảy ra. Tuy số lượng người tham gia lần này ít hơn lần trước và sự đàn áp của công an có phần mạnh bạo hơn, nhưng khí thế của tuổi trẻ lại dâng cao hơn, cho dầu có người bị công an đánh đập và bắt đi rất nhiều. Tổng hợp tin từ các diễn đàn cho biết lần này công an áp dụng thủ thuật trà trộn vào đoàn biểu tình với số đông áp đảo để chia cắt đoàn biểu tình ra thành nhiều nhóm nhỏ và hướng dẫn đi theo hướng chúng muốn, đồng thời điều động nhiều xe đậu gần nơi biểu tình để công an chìm bắt các đối tượng chúng muốn bắt đưa đi đâu đó không ai được biết.

Ở Hà Nội, một số trường đại học đã tìm cách ngăn cản sinh viên bằng những lời đe dọa đuổi học và tổ chức ‘học thêm’ vào ngày chủ nhật. Dầu vậy, tính chung cũng có khoảng 200-300 người đứng gần Đại sứ quán Trung Quốc. Khi bị xua đuổi khỏi khu vực đó, họ kéo đi diễu hành trên các con phố gần đó và giải tán lúc 12 giờ trưa. Trong đoàn biểu tình lần này, người ta thấy có mặt đám trí thức cộng sản già như Giáo sư Nguyễn Huệ Chi, Giáo sư Phạm Duy Hiển, Giáo sư Chu Hảo, Người Buôn Gió và

rất nhiều văn nghệ sĩ trí thức có tên tuổi khác cũng tham gia biểu tình.

Trong khi đó, tại Sài Gòn, số người tham dự không được đông như lần trước [5.6.2011], nhưng lại có mặt nhiều công an chìm trà trộn trong đoàn người biểu tình hơn; đồng thời phản ứng của công an cũng có phần ‘dữ dằn’ hơn. Đến 10:00, đã có rất nhiều người tập trung gần khu vực Nhà thờ Đức Bà, phía Dinh Độc Lập. Nhiều tiếng hô Hoàng Sa - Trường Sa vang lên. Số người tham gia biểu tình lúc này đã lên đến khoảng 1000 người. *Bé gái trong hình*

luôn dẫn đầu đoàn biểu tình. Người gởi hình lên diễn đàn cho biết, vì bà nội bé không đi được, nên đã gửi người hàng xóm đưa bé đi biểu tình chung (Ảnh : Bạn đọc danlambao)

Bên cạnh những biểu ngữ thường thấy khẳng định chủ quyền 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, đảo đảo Trung Quốc... lần này xuất hiện biểu ngữ đòi trả tự do cho 2 blogger Điều Cày và Anhasg tức luật sư Phan Thanh Hải. Có một cặp cô dâu, chú rể cũng tham gia đoàn biểu tình.

Theo trang Dân Làm Báo, công an đã đưa 2 xe chuyên dụng ập đến, lao vào bắt bớ hai thanh niên nổi bật nhất trong nhóm, đồng thời vu cáo hai thanh niên này phạm tội... móc túi. Công an cũng ra lệnh cho một chiếc xe xịt nước ập đến, xịt nước tung tóe nhằm giải tán đoàn biểu tình còn sót lại. Tới 1h45 mặc dù bị dồn ép phải giải tán nhưng khoảng 100 người vẫn tiếp tục đứng lại. Các hình ảnh được đưa lên các diễn đàn khắp thế giới tràn ngập những khuôn mặt trẻ bất chấp mọi đe dọa và bắt bớ của công an trà trộn đông đảo trong đoàn biểu tình.

Khác với thông tin ban đầu là có vài người bị bắt giữ, con số thống kê hiện nay có thể là vài chục. Có những người chỉ bị giữ vài chục phút, hoặc vài tiếng, nhằm cách ly với đoàn biểu tình rồi sau đó được thả ra, song có những người vẫn tiếp tục bị giữ. Các nhân chứng có mặt đều nói họ đã tuần hành ôn hòa, không có bất kỳ hành động khiêu khích nào.

Nhà nghiên cứu Đinh Kim Phúc, qua đài RFA, kể rằng 2 người bạn ông là Nguyễn Viện và Blogger “Mẹ Đốp” bị công an giữ và không biết họ ra sao. Một người khác, trên Facebook, kể về trường hợp bắt Mạc Quảng Thịnh [con nhạc sĩ Trầm Ca - tác giả của “Ru con tình cũ,” “Trăng hờn tủi,”...] như sau: “Em đang ngồi ở quán Highland thì thấy hai người mặc thường phục đuổi theo thằng Thịnh. (Thằng Thịnh ngoài đời cũng là chỗ em biết. Chủ nhật trước biểu tình xong về mới nhậu với nhau, nói chuyện rất khí thế chứ đâu). Nó là một thằng rất đượ”. Vẫn người này kể tiếp: “Anh có thể tưởng tượng được không. Một người hô “Hoàng Sa — Trường Sa” mà bị một anh công an quất vào mặt”.

Một nhân chứng khác kể về sự bắt bớ tại ngã tư Lê Duẩn / Phạm Ngọc Thạch vào lúc 9 giờ sáng qua. Nhiều người bị bắt đi, tuy vậy, anh không rõ những người bị bắt là ai vì họ vừa gặp nhau và chưa kịp quen biết nhau. Trong một vụ việc khác, một thanh niên chuẩn bị giăng biểu ngữ thì bị bắt. Sự việc được nhân chứng mô tả trên facebook như sau: “Có một anh áo nâu bước qua đường, đi ngang đám mình đang đứng, anh ấy nói: ‘Anh chuẩn bị giăng biểu ngữ. Tại em hỗ trợ nha.’ Rồi anh đi vào quán cà phê ở đường Alexandre de Rhodes. Mọi người đang ngơ ngác, chưa hiểu ất giáp gì thì khoảng hai phút sau một chiếc xe lớn lại hốt các xe đậu ở vỉa hè của quán cà phê, và rồi mình thấy anh áo nâu đó được hai người mặc thường phục áp giải ra xe máy, chở đi mất.”

Theo dõi các bài viết liên quan đến các cuộc biểu tình vừa qua, Giáo Già thấy có bài viết mang tên “Lời tạ lỗi” của Nguyễn Bùi An - Cựu sinh viên ĐHTH TP. HCM- rất cảm động, xin được trích lại đây một đoạn:

“...Ngày 12/6/2011 anh âm thầm đi với các em một đoạn từ ngã tư Pasteur-Nguyễn Du một vòng qua công viên 30-4 đến đầu đường Đồng Khởi. Tiếng vọng hô của các em làm cho anh nghẹn nghẹn. Anh thấy đoàn biểu tình bị ngăn chặn, bị chia cắt. Anh thấy một em gái bị một thanh niên giật phất khẩu hiệu trên tay, rồi thấy xa xa hình như có em bị bắt... Anh thấy các anh an ninh và các anh mặt sắc phục mặt hầm hầm sẵn sàng ăn thua đủ với các em, còn các em như những đứa bé ngơ ngác trước một người lớn tự nhiên hùng hổ với mình. Anh muốn nhào ra cùng hét vang với các em, cùng bị bắt với các em, hay lấy mạng anh thế cho các em để các anh an ninh nguội bốt một phần. Tình người, nghĩa đồng bào như ở đâu xa lắc... Nhưng anh đã không làm; khi lòng muốn xông ra thì câu nói của má anh “Con có gì ai lo cho má” cứ ám mãi trong đầu. Lúc đó anh lặng lẽ quay đi mà nước mắt cứ rưng rưng... Các em hãy trách mắng hoặc xỉ vả anh đi. Các em có đủ tư cách và có quyền làm như vậy. Anh không cầu mong các em tha thứ. Anh chỉ mong một ngày nào đó sẽ được làm người lính già của các em”.

Và bài viết từ Hà Nội của Đoàn Trang, có đoạn:

“Tôi thấy một bạn trẻ, rất trẻ, có lẽ tôi nên gọi là em. Em cầm cuốn sổ tay, mở rộng, trên trang bìa lót của quyển sổ có hình tấm bản đồ nước CHXHCN Việt Nam, mà em đã dùng bút dạ đỏ khoanh hai trái tim vào quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa. Em đi hàng đầu, tay giơ cao quyển sổ mở, thiêng liêng như

đang nâng lá cờ Tổ quốc. Em cứ đi như thế, rất lâu, dưới nắng hè gay gắt làm ai cũng phải nheo mắt lại. Người em gầy, mắt em cận, mặt em nhợt nhạt và nhễ nhại mồ hôi. Tôi đi lùi lại, tụt xuống cuối đoàn, bởi vì tôi không muốn ai nhìn thấy tôi trào nước mắt”.

Một bài nữa được đưa lên diễn đàn ngày 16.6.2011 của Người buôn gió mang tên “Từ sân diễn tới lòng đường”; xin được trích đăng lại nơi đây để suy ngẫm:

“Trong đoàn có nhiều gương mặt, già trẻ, trí thức, nông dân, nam nữ thanh niên. Có cô bé đi theo cha, hai cha con giương cao lá cờ Tổ quốc, nhìn gương mặt của cô bé. Thấy rõ sự hiểu biết và nhận thức về sự an nguy của Tổ quốc, hành động nhịp nhàng vươn cờ cùng nhịp với khẩu hiệu đoàn người thể hiện được tấm lòng yêu đất nước xuất phát từ tận đáy lòng, trong con tim. Không phải là sự hăng hái phôi bò, hay do người khác kích động. Cô bé đi cuối đoàn người, chốc lại lau mồ hôi, chốc lại giơ cao lá cờ miêng hô Hoàng Sa- Trường Sa- Việt Nam.

Nhìn cô bé đi trong đoàn tuần hành, bỗng nhớ tới những lời của nhiều người nói rằng:

- Biểu tình làm gì, có được gì đâu, chỉ gây rắc rối, bọn xấu lợi dụng, để yên cho nhà nước giải quyết.

Hoặc có người thì số sàng luôn:

- Đâu phải việc của mình, việc mình là làm sao lo cho gia đình mình hàng ngày đã...

Những người không đi vào những ngày đó, và sẽ còn nhiều ngày họ không đi, thậm chí họ còn không cầm súng ngay cả khi đất nước chiến tranh. Họ có quyền lợi của họ nếu đất nước cứ mãi lầy lội trong lạm phát, trong cảnh tài nguyên đất mẹ bị bán rẻ, trong tình trạng lãnh hải chủ quyền ngày càng bị thu hẹp. Họ không đi vì họ được lợi từ những hiện trạng của đất nước như thế. Thật cay đắng khi phải nói rằng, có quá nhiều kẻ mong muốn đất nước cứ trì trệ, bạc nhược mãi để chúng trục lợi.

Cô bé xinh xắn, trắng trẻo kia với người cha của mình trong đoàn tuần hành không phải là người nghèo khổ. Thậm chí cô không mang vẻ thiếu thốn vật chất, trái lại còn dáng dấp của sự đầy đủ về vật chất. Người như cô và cha cô thì không thể nói có ai xúi giục, càng không thể nói vì thiếu nhận thức... chỉ có thể khẳng định một điều,

những người như cô và cha cô xuống đường tuần hành, đi bộ hàng chục cây số trong nắng gắt chỉ mình chứng rằng lòng yêu đất nước lớn hơn cả những so đo, tính toán cá nhân.

Yêu nước là như vậy, là bỏ qua miêng lưỡi thế gian, bỏ qua phòng lạnh điều hòa với máy tính chơi game hay ti vi chiếu phim ăn khách. Yêu nước là làm những gì trái tim mách bảo.

Trong đoàn người ấy còn có một nữ ca sĩ trẻ, nhìn thấy cô giản dị, không son phấn, tóc búi cao, trang phục bình dân hòa với đám người tuần hành, cũng hò hét biểu lộ tinh thần yêu nước, tha thiết với non sông. Bạn nghĩ gì khi các ngôi sao ca nhạc đánh bóng mình bằng cách tạo những scandal, những lộ hàng, những quan hệ đồng tính, những câu nói gây kích thích tò mò đầy rẫy trên báo lá cải, rồi những ăn mặc, những thú chơi gây chấn động sự tò mò thấp kém của thiên hạ... ngày càng tran lan trên mặt báo. Những con người kiếm được bọn tiền từ nhân dân, nhưng chưa bao giờ họ quan tâm đến đời sống nhân dân, vận mệnh đất nước. Họ mở miêng là cái tôi thế này, tôi thế kia, tôi là, tôi vậy...

Hiếm hoi trong muôn vàn những con công sặc sỡ, diêm đúa đầy màu mè cái tôi của riêng mình, còn có những con người trong ánh hào quang của đèn sân khấu, còn biết ngoài cái tôi của mình ra là còn biết đến đất nước mình đang ở đâu, đang thế nào. Bước từ những bộ trang phục diễn lóng lánh, ánh đèn lung linh trên sàn diễn xuống hòa mình với đoàn người tuần hành trên lòng đường Hà Nội, với bề ngoài giản dị, mấy ai nhận ra nữ ca sĩ Khánh Linh [xem hình].

Từ sàn diễn trên sân khấu bước xuống lòng đường không phải là điều dễ dàng cho những nghệ sĩ. Nhất là trút bỏ vẻ diêm đúa của bộ cánh sặc sỡ để trở thành một công dân bình thường hòa cùng nỗi khát khao chung của dân tộc, đâu có là nghệ sĩ tên tuổi lớn đến đâu cũng chưa dễ gì học được bài học này”.

Thêm một bài nữa được đăng trên DCVOnline ngày 15.6.2011, trong phần “Ngụy Quân Tử - Hồ Bất Quần” góp ý với bức biếm họa của Babui mang tên “Em bé quàng khăn đỏ”; của xin được trích lại đây:

“Trong cuộc biểu tình ngày 5 tháng 6 chúng ta đã thấy hình ảnh Tạ xuân Tề hiệu trưởng Đại học Công nghiệp Sài Gòn cầm loa kêu gọi các Sinh viên học sinh giải tán trở về nhà. Hôm nay, con gái ông Tề viết về ông ta như sau:

Chào các bạn,

Có bao giờ bạn chứng kiến cảnh ông Tề đuổi đánh mẹ tôi trong tình trạng mẹ tôi đang bế một đứa bé 14 tháng (cháu ngoại) trên tay chưa? Ông Tề rượt mẹ tôi và cháu chạy vòng quanh bàn ăn, rồi dõn vào trong nhà tắm và trợn mắt lên đe dọa như muốn nuốt sống mẹ tôi.

Có bao giờ bạn chứng kiến cảnh ông Tề vừa đập phá nhà cửa, vừa nhắn tin khoe thị Thủy là đã tát được mẹ tôi vài cái chưa? Và khoe với thị Thủy là: “Anh đang chống cự quyết liệt với ba con chó ghê” (ám chỉ mẹ và 2 chị em tôi).

Có bao giờ bạn chứng kiến cảnh ông Tề vừa khóc vừa dọa với 2 con gái tại văn phòng: “Tao sẽ đi Thanh Hóa ở luôn cho mẹ con mày biết tay”, nhưng 1 phút sau, quay lưng lại thì nhắn tin cho thị Thủy hỏi: “Anh xin phép em, chiều nay anh đi Thanh Hóa có được không?”.

Bạn có bao giờ bước vào văn phòng rất hiện đại và lộng lẫy của hiệu trưởng, nhưng ngay trong phòng HT lại có một phòng được gọi là: “phòng chúng mình” nơi mà quần áo, tư trang và những đồ cá nhân nhất của thị Thủy được để vung vãi khắp nơi chưa? Trong phòng tắm của HT thì cũng có đầy đủ mỹ phẩm và trang sức của thị Thủy, nếu bạn là con của HT, bạn sẽ thế nào khi nhìn thấy?

Có bao giờ bạn nhìn thấy thị Thủy hạch sách giảng viên trong trường và hỏi là: “Muốn đi dạy hay quét rác chưa?”

Có bao giờ bạn thấy thị Thủy xé giấy tờ hợp đồng quan trọng ngay trước mặt bạn rồi bảo chưa nhận được chưa?

Giả sử bạn thấy cảnh bố bạn dắt thị Thủy vào văn phòng làm việc, lấy cờ trực trường rồi ngủ luôn với nhau ngay giữa trường đến sáng hôm sau. Xung quanh là tầng tầng lớp lớp bảo vệ nên nếu mẹ bạn có xông vào để bắt gặp ngay giữa đêm thì họ vẫn tẩu thoát được.

...

Cho dù bạn là người nhiều trải nghiệm... nhưng tôi khẳng định, bạn không thể biết được bản chất thật của ông Tê.

Chúng tôi làm sao vượt qua được sóng gió khi một bên giàu có với tầng tầng lớp lớp ô dù bảo vệ.

Chúng tôi chỉ làm theo ý nguyện của mẹ tôi, người đàn bà đang bị ông Tê cô lập mà thôi.

Đây là câu chuyện thật 100% của gia đình tôi.

Bố tôi, Tạ Xuân Tê, anh hùng lao động thời kỳ đổi mới, hiện là Hiệu Trưởng trường Đại Học Công Nghiệp tp HCM.

Trụ sở chính: 12 Nguyễn Văn Bảo, Gò Vấp, Sài Gòn.

Mẹ tôi, Nguyễn thị Xô, làm ở Viện Quy Hoạch Khảo Sát Thủy Lợi Nam Bộ từ sau giải phòng, hiện đã nghỉ hưu từ năm 2009.

Phương Nam”

BỘ CÔNG THƯƠNG
TRƯỜNG ĐH CÔNG NGHIỆP TP.HCM

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

TP. Hồ Chí Minh, ngày 1 tháng 6 năm 2011

Kính gửi: Các đơn vị trong toàn trường

Tình hình an ninh chính trị diễn biến phức tạp trong thời gian vừa qua. Ngày 1-6-2011, Phòng Tổ Chức nhân sự nhận được thông báo của cơ quan An ninh Công an TP. Hồ Chí Minh về việc tổ chức biểu tình phản đối Trung Quốc trong việc tranh chấp Biển Đông. Trong đó có thông tin lôi kéo sinh viên Đại học Công nghiệp Thành phố Hồ Chí Minh tham gia.

Ban Giám hiệu chỉ đạo một số việc như sau:

- Đoàn thanh niên phổ biến đến tất cả các cơ sở đoàn yêu cầu HSSV không tham gia vào việc biểu tình ngày 5-6-2011.
- Phòng công tác chính trị bám sát diễn biến trong HSSV toàn trường, báo cáo BGH nếu có những thông tin ảnh hưởng an ninh chính trị và trật tự an toàn xã hội liên quan đến sinh viên nhà trường.
- Phòng Tổ chức nhân sự theo dõi thông tin từ cơ quan an ninh, phối hợp với các cơ quan chức năng giải quyết các sự vụ liên quan đến nội dung trên.
- Phòng quản lý ký túc xá kiểm tra giám sát mọi hoạt động của sinh viên liên quan đến vấn đề nêu trên.
- Sau khi đã có thông báo này, các đơn vị triển khai nhắc nhở sinh viên, đơn vị nào để sinh viên tham gia phải chịu trách nhiệm trước BGH. HSSV nào cố tình tham gia, nếu có tên trong danh sách mà Công an gửi về trường, nhà trường sẽ kỷ luật ở mức cao nhất- đuổi học.

Nơi nhận:

- Như trên
- Ban Giám hiệu
- Lưu TCNS.

T/LHIỆU TRƯỞNG
TRƯỜNG PHÒNG TỔ CHỨC NS

Trưởng Bộ môn
CÔNG NGHIỆP
TP. HỒ CHÍ MINH

Lĩnh Công Giảng

Xin nhắc lại trường Đại Học Công Nghiệp tp HCM là trường đã phổ biến văn thư đính kèm trong Thư Cho Con kỳ trước, nay xin đăng lại bên cạnh cho dễ tham khảo.

Trở lại chuyện biểu tình, một blogger cho biết anh cầm trong tay xấp giấy có nội dung chống Trung Quốc, vừa móc ra, lập tức bị 2 an ninh chìm nhào ra, lôi vào lễ khám xét. Sau khi xem thấy nội dung chống Trung Quốc, những người này tịch thu, thả anh ra, kèm theo lời hăm dọa “nội dung Hoa Lài là mà tiêu đời rồi”.

Điều này cho thấy nỗi sợ lớn lao nhất của công an tham gia cuộc đàn áp

biểu tình, hay đúng hơn là của các cấp lãnh đạo Đảng và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, là lo sợ cuộc biểu tình chống Trung quốc sẽ biến thành cuộc cách mạng Hoa Lài như ở Tunisia, Ai Cập... Điều này phù hợp với lời thuật lại của một số người bị công an bắt giữ cho biết tất cả đều bị công an hỏi rằng “ai tổ chức cuộc biểu tình này?”; “lần sau có còn đi biểu tình nữa không?”; có người còn bị buộc phải viết tờ “cam kết không tham gia biểu tình nữa”.

Do đó, chúng rất sợ biểu tình, sợ những nhơn vật có khả năng tổ chức biểu tình, xa hơn nữa là sợ những tổ chức có thể huy động đông đảo quần chúng rồi tập hợp biểu tình, như các tổ chức tôn giáo, các tổ chức đảng phái có khả năng lãnh đạo quần chúng và hướng dẫn những cuộc biểu tình. Bởi, biết được đầu mối của cuộc biểu tình rồi chúng sẽ dễ dàng ngăn chặn, hoặc đàn áp trước, như chúng đã từng đàn áp thành công trong quá khứ.

Nhưng, với sự tự phát thực sự như hai cuộc biểu tình ngày 5.6.2011 và 12.6.2011 vừa qua thì chúng “bó tay”, nhất là với hệ thống truyền tin mau lẹ và rộng rãi khắp nơi qua facebook, twitter, cell phone, internet... và với hào khí của tuổi trẻ, với lòng yêu nước của toàn dân, trước đại họa mất nước, thì chúng chỉ còn có cách đàn áp khi biểu tình đã xảy ra, như chúng đã làm ngày 12.6.2011 vừa qua. Nhưng, trong hoàn cảnh hiện tại, đàn áp nào cũng có giới hạn, nhất là trước trào lưu toàn cầu hóa hiện tại, mà tấm gương Gaddafi ở Lybia đang là những con sâu sợ luân lưu trong huyết quản của chúng, có thể như con sâu biểu tượng thoát ra cửa miệng Ủy viên Bộ Chánh trị Trương Tấn Sang thành câu nói:

“Trước đây chỉ có một con sâu làm rầu nồi canh, nay thì nhiều con sâu lắm. Nghe mà thấy xấu hổ, không nhẽ cứ để hoài như vậy. Mai kia người ta nói một bầy sâu, tất cả là sâu hết thì đâu có được. Một con sâu đã nguy hiểm rồi, một bầy sâu là ‘CHẾT’ cái đất nước này.”

Ở đây, và bây giờ, con sâu sợ biểu tình, con sâu sợ Cách mạng Hoa Lài, Hoa Sen... đang luân lưu trong huyết quản từng tên lãnh đạo Đảng và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam độc đảng độc tài, từng tên công an... rồi thì ai ngăn được các cuộc biểu tình sẽ tiếp tục tự phát trong ngày Chúa nhật 19.6.2011 tới đây, không chỉ ở Hà Nội, Sài Gòn, mà còn có cả Huế, Mỹ Tho, Cần Thơ, Phan Thiết, Đà Nẵng, Hải Phòng... nhất là nó vừa được Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, được Linh mục Nguyễn Văn Lý... vận động trên các diễn đàn điện tử; đặc biệt là nó còn được sự hỗ trợ nhịp nhàng của hải ngoại đã, đang và sẽ biểu tình trước các Đại sứ quán, Lãnh sự quán của của Trung cộng và Cộng sản Việt Nam mà hình ảnh và âm thanh lúc nào cũng được truyền đi mau chóng qua các diễn đàn điện tử, qua youtube...

Chỉ còn 2 ngày nữa, xin hãy chờ xem.

Hẹn con thư sau,
Giáo Già